

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

NICANOR VAZQUEZ.

Dibuixant d' instrucció sòlida,
talent y rasgos brillants,
que figura en la vanguardia
dels artistes catalans.

Miró
90

DE LA MÈVA CARTERA.

Apuntacions, Recorts y Acudits.

LO CAP DE SANT PERE.

Visitava un istiu la simpática vila de Ripoll, que cap als últims de la guerra dels set anys sigué abrusada, després de una resistència heroica, digna de Sagunto y de Numancia, contra las faccions carlistas, manadas pèl farotxe Compté d' Espanya.

La població revisqué en bréu de sas cendras, tota ella, menos lo famós monestir que no ha sigut restaurat fins als nostres dias, mercès á la iniciativa del bisbe de Vich, secundat per molts amants de las glorias y de las bellas artisticas de Catalunya. Los ripollesos procuraren ans que tot reconstruir la sèva llar qu' es la vida, guardant las ruinas d' aquell antich edifici, com un recort imponent y plé d' interés ab sa portada bissantina atapahida de simbólicas figuras de pedra mitj corcada, ab son campanar esfondrat y ennegrit per l' incendi, ab sas robustas parets esquerdadas, ab sos ábsides mitj colgats, ab son claustre de finas columnetas en part caygut y descompost y lo restant á punt de caure y descompondres també, com las mil articulacions de un monstruós esqueleto escampadas per alli terra.

Grans pilots de runa y desferras, guixots, pedruscall, fragments de teulas y de mahons, tot cubert d' escardots, bardissas, euras y mollera roquera—la vejetació amiga de las ruinas—davan al conjunt del monestir un aspecte desolat y al mateix temps impregnat de sentiment artístich, com que tot plegat semblava 'l cadáver mal soterrat de un monstruós gegant de pedra.

Precisament, quan la mèva visita, s' havia decidit ja la restauració y anavan recullintse ab lo major cuidado los fragments dispersos del edifici: capitells, canyas de columna, basas, trossos de sepulcre, en fi, totas las pedras motlluradas que en ell havian figurat en posició ostensible quan se tenia en peu.

Los diversos fragments recullits ocupavan un recó del claustre. Molts d' ells tornavan á veure la llum, després de més de quaranta anys d' estar soterrats. Altres havian corregut las més extranyas aventuras. En aquest cas se trobava 'l cap de sant Pere.

Las imatjes de sant Pere y sant Pau figuran com dos centinellas á un y altre costat de la portada bissantina. No han abandonat, en mil anys, lo lloch que l' artista va senyalarlos, per més que aquesta fidelitat en conservarlos 'ls hi costés lo cap. Tant sant Pere com sant Pau eran llavors dos figuras decapitadas.

—Aqueix cap que veu aquí—va dirme 'l simpátich ripollés que m' acompanyava—correspón á l' imatge de la portada: mirissel bè, aquí hont lo veu, ha fet ja dugas morts.

—¿Qué 'm conta?—vaig dirli ab-extranyesa.

—Lo que sent—me va respondre.—Ja veurá còm va ser. Havian entrat los carlins á Ripoll, y després de saquejar y cremar la vila, no tenint res més que fer, s' entretenian en destruir la portada del monestir. Un trabucaire pegá cop de culata al cap de sant Pere, y 'l cap li caygué á sobre...

—¿Y 'l matá?

—No; pero li aixafá un peu. Ja tenim al home que no 's podia moure, quan als pochs dias arri-

ba una columna y mentres los carlins, sorpresos, tocan pirandó més que depressa, lo trabucaire coix hagué de quedarse aquí, y com llavoras entre liberals y carlins anavan mal dadas, los de la columna al sorpèndre'l, ne passaren los taps. Veliaquí com lo cap de sant Pere vá costarli la pell.

—¿Y la segona mort?

—Va ser una repetició casi exacta de la mateixa escena. Un dia que una partida de miquelets se trobavan á Ripoll, s' entretenian jugant á botxas, y á falta de botxas de fusta, feyan servir pèl cas los caps dels sants. Tot d' un plegat un miquelet cau á terra ilensant grans gemechs: un dels caps li havia trencat la cama. Era també 'l cap de sant Pere. Y succehi lo mateix. Los miquelets hagueren de fugir: lo coix s' hagué de quedar: entrá una partida carlista y sigué fusellat, tal com ho havia sigut anteriorment lo trabucaire. Ja veu que si hi ha sants que fan miracles, n' hi ha d' altres que no 's contentan ab meos que ab fer desgracias.

Vaig mirarme 'l cap del sant, que mitj escrotonat y tal com li venia la llum semblava riures de nosaltres. Una cosa m' extranyava y es còm després de més de quaranta anys, aquell fragment escultórich, célebre ja per sas sangrentas hassanyas, no s' havia perdut del tot.

—¡Oh, cá!—va dirme 'l ripollés—un sabater de la vila va recullirlo y l' ha tingut fins ara fa poch á casa sèva.

—¿Lo guardaria com una reliquia?

—Res d' aixó: ¿sab per qué 'l feya servir?

—¿Per qué?

—Per picar la sola sobre la sèva clepsa. Be prou greu li va saber tenirlo qu' entregar, quan la comissió, enterada de qu' ell lo tenia, li aná á recullir.

Aquesta última noticia, tan xocant com las altrás, va reconciliar-me ab lo cap homicida. Després de tot, si bè es veritat que havia fet duas morts, s' havia redimit per medi del treball, fentse digne de ocupar de nou son siti de honor en la portada del histórich monestir.

LOS GUANTS.

Quan D. Amadeo de Saboya, ocupant lo tron d' Espanya, féu una visita á diversas poblacions de Catalunya, passaren escenas molt cómicas, com las que solen ocorre sempre que 'ls reys ab sa presencia treuhen de pollaguera als pobles, poch avesats á cumpliments y etiquetas.

De la visita de Isabel II á Barcelona, quan baixant una corriola del vapor que la conduhia va ferli un nyanyo al nas, ne quedá la olímpica frasse de aquell regidor:—Paciencia, señora, más podía ser.

Gracias á l' enginy de un mataroní que havia colocat una gabia de coloms dalt de un arch de triunfo, ab un cordill, tirant del qual la gabia havia de obrirse y 'ls coloms havian de pendre 'l vol, quan lo rey passés per dessota l' arch, succehi que al girarse 'l peu de la gabia, caygué una gran toba de colomassa, y com los coloms no volessen, tothom se posá á xiular, atribuhintse la xiulada aquella, no á las aficions colomísticas, sino als sentiments republicans de aquella ciutat.

L' escena, que 'n dirém dels guants, passá en una població de la provincia de Tarragona.

L' arcalde havia reunit al Ajuntament, pera participar á sos companys de corporació la visita del monarca, y pendre 'ls acorts necessaris á fi de ferli una bona recepció.

BARCELONA Y DON MANUEL.

(SOBRE LA FAIXADA.)

—¿No diu que si no 'ns agrada la farà tirar á terra? Donchs apa, tingui: per mi ja pot comensar desseguida.

—Es necessari que tots baixém á l' estació de rigurosa etiqueta.

Assombro de la majoria dels regidors. L' alcalde continuava:

—Frach, corbata blanca...

—Alto—digué un regidor—¿qu' es aixó de frach?

—Home, casaca.

—Jo no 'n tinch—digué un altre.

—Ni jo...—Ni jo...—Ni jo... digueren totas las veus.

—Bueno: al menos posarse levita y barret de copa.

Aqui salta un que may se 'n havia vist de més frescas, y diu:

—A mi que no 'm treguin de la regla. Jo 'm posaré americana, y si al rey no li agrada que ho deixi.

Resultat: que la etiqueta quedá reduhida á que tothom anés vestit com millor li semblés sempre que 's presentés decent. Lo únich que s' acordá es que tots portarian guants.

—Sobre aquest particular demano la paraula—digué un regidor.—Tenint de servir los guants per un acte oficial, crech que han de costejarse ab fondos del comú, y per lo tant podriam enca-

rregar al secretari que demà, quan nos reunim per baixar a la estació, tingúes aquí 'ls que 's necessitin.

Aixís s' acordà.

Y l' endemà, reunits los regidors, l' agutzil anà passant los guants colocats dintre una safata, de regidor en regidor, com si fossen pa be-neyt.

Lo regidor de l' americana, que may se 'n havia vistas de més frescas, digué:

—Vaja, jo no 'n prench. No estich per tantas endergas

—Pero home—digué l' arcalde—quin inconvenient hi ha en que 'us enguantéu?

—Res, que no 'm xoca.

—Pero no siguéu tossut. Consideréu que es un acort ferm que ahí va pendres per l' Ajuntament, que vos mateix vareu autorisar ab la vostra presència.. Tot ho esperava de vos, menos que fossiu tan informal.

Llavors lo regidor, que per tot hauria passat, menos per home sense paraula, digué ab la major serietat:

—Vaja, perque no digan, ne pendré un.

UN RAPTE INTERROMPUT.

Ella es casada y romántica: ell un Tenorio que l' ha alsada de cascós, y qu' está enamorat d' ella, ¿per qué dirian? Per la blancura de la sèvas dents. Res... un capritxo com un altre qualsevol.

Y ho tenen tot decidit. Quan lo marit serà fora—lo marit se 'n va cada vespre en havent sopat y no hi torna fins a las tantas de la matinada—quan serà fora 'l marit, ell anirà a buscarla: la portará al carril y romperá las cadenas de la esclavitut matrimonial, sustituhintlas per las de flors, tant més desitjadas, quant més prohibidas.

Arriba 'l moment solemne: moment de ansietat y emoció.

Entre 'ls dos s' entaula 'l següent diálech a mitja veu, perque 'ls criats no se 'n enterin:

Ell:—Cuyta... Vès depressa... Lo cotxe espera a baix; pero aixís y tot, si no 't mous, lo tren podria escaparnos.

Ella:—Si... Pero espera... Déixam treure 'ls anells.... los brassalets.... las arrecadas.... De aquell home no 'n vull res... y menos res de valor.. Encare diria que l' he robat...

(Se va treyent, plena de febra, todas las joyas que portava.)

Ell:—¿Has acabat?

Ella:—Calla... 'M sembla que 'm descuydo alguna cosa... (Fa memoria.) Ah, si... La dentadura montada sobre or: ell va pagármela. (Se treu la dentadura, la tira sobre el tocador y exclama:) ¡Ara soch tota tèva!

Però ell, que precisament s' havia enamorat d' ella per la blancura de las sèvas dents, ja no vey a res. Havia caygut en basca.

P. DEL O.

PLANYS D' UN GEPERUT.

SONET.

Vaig neixe geperut ¡mala negada!
y aixís tinch de passar tota la vida
sent burla de la gent més pervertida
que cau a sobre meu com pedregada.

—¿Vol que li porti?—Noy, ¡quina postada!
—¡Un gepich!—Toca ferro desseguida...

—Aquest sí que la porta ben pulida

—Aném, vaja: será una bessonada...

Y altres cosas també d' aquesta mena que a mí 'm farien perdre la xaveta si acás no m' ho tirés tot a la esquena.

Tothom me diu si 'm porto la maleta y 'l que 'm carrega més y 'm dona pena es viure no pogué ab l' esquena dreta.

Ego Sum.

LAS FORMAS.

NOVELA REALISTA, ESCRITA AL VAPOR.

I.

ELL.

No era ni lleig ni guapo, ni pobre ni rich, ni baix ni alt...

Era lo que 'ls pintors ne diuhen una *mitja tinta*, un color neutro.

'S deya Joan... y continúa dihents 'ho.

Tenia un llibre de memorias, ahont apuntava cada día las sèvas impressiós y aventuras; pero la major part dels días no hi escribia res.

Era solter y admirador de las formas... pero encara may havia trobat unas formas dignas de ser admiradas per ell.

Fins que un día, *ella* se li va apareixe al davant...

II.

ELLA.

¿Heu vist un lliri ab la sèva nitida blancura?

¿Heu vist una palmera, quan se gronxa, acari-ciada pèl vent del mati... ó de la tarde?

¿Heu vist lo brillo encantador de las primeras estrellas que apareixen en la blava esfera?

Pues si heu vist tot aixó, casi bè ja sabéu tot lo que tè la Matilde en la part exterior del seu cos.

Blancura de lliri, balanceig de palmera, ulls com estrelles...

De diners no 'n parlém: ni un xavo. Es dir, ni un... Dos de molt ben posadets sobre las orellas... y prou.

III.

LA FLETXA.

Era una tarde de maig.

En Joan se passejava pèl Ensanxe, pensant com sempre en lo mateix, en las formas.

—¿Quin dia—deya—quin dia trobaré la perfecció que busco? ¿Ahont es la dona a que jo aspiro? ¿Ahont son las formas que jo desitjo?—

En aquell moment, la Matilde, acompanyada de la sèva mamá, va sortir d' una entrada deluxosa [apariencia, crasant pèl davant seu com una aparició celestial.

Cupido ja estava a punt.

Alsa l' arch, apunta, dispara...

Y la fletxa, la punxaguda fletxa amorosa va clavarse en lo cor de 'n Joan, lo mateix que una agulla de cap se clava en un cuixinet ple de serraduras.

Estava enamorat. Un amor de aquells fulminants, que acaban a la vicaria ó al cementiri ó al manicomi.

O en algun altre puesto.

IV.

PRIMERS PASSOS.

A las vuyt d' aquell mateix vespre, en Joan ja sabia una pila de cosas.

Que la noya 's deya Matilde.
 Qu' era soltera.
 Que vivia en tal carrer, tal número y tal pis...
 Y que, donada la sèva modesta posició, un pretendent á la sèva mà no seria mal rebut.
 Totas aquestas noticias li havian costat una pesseta.
 Hi ha porteras que per una pesseta explican la historia de tots los vehins de la casa, del amo, del procurador y del municipal de punt.

V.

LO LLIBRE DE MEMORIAS.

Aquella nit en Joan omplia un full del sèu famós llibre.
 «Avuy, en l' Ensanxe, carrer de Génova, davant de la casa número 196, m' hi enamorat per primera vegada desde que soch al mon.
 »La Matilde es la noya que jo somiava.
 »Las sèvas formas semblan fetas ab un motllo fabricat per mi mateix.
 »Alló es alló: no hi falta ni hi sobra res. Desde »l coll á la cintura, lo sèu cos es un conjunt de perfeccions.
 »Lineas deliciosas, curvas divinas, alts y baixos inexplicables...
 »Una ilusió materialisada.
 »Estich boig d' alegria. Aquell cos m' ha trastornat.
 »Demá la demano, passat demá busco pis... y »dissapte 'm caso.
 »No dissapte que vè ni l' altre: l' altre »

VI.

¡AY, AY, AY!

Han passat deu días.
 Ja t'è 'l sí, ja es fells, ja pot casarse tan aviat com tinga habitació y 'ls trastos necessaris.
 En busca de pisos per llogar, en Joan camina com un desesperat pèl Ensanxe y 's troba casualment al carrer de Génova.
 ¡Oh! ¡Quin derrame de mel y sucre-candi se sent dintre 'l cor, al tornar á trepitjar aquell carrer ahont per primera vegada va veure la Matilde...!
 —¡Número 196! Aquí, aquí va passarme pèl davant... ¡Es casual! Hi ha un pis per llogar. Lo tercer: *las llaves en el entresuelo* Vaig á véurel. —
 En Joan puja vintitres esglahons y vá á trucar; pero 's deté per llegir una planxa que hi ha fixada á la porta:

FÁBRICA DE CORSÉS.

Especialidad para señoras flacas y contra-hechas.

Se modifican y disimulan todos los defectos del cuerpo.

A n' en Joan lo cor li fa un salt mortal. Una sospita infame crusa per la s va imaginació.
 —Ellas sortian d' aquesta escala... ¿Venian d' aquí potser?—
 Pensant aixó, 's posa á tremolar y truca.

LA NOSTRA GENT. (Dibuixos de Mariano Foix.)

—Veyám si rihent y distrahentse, en lloch de posarme 'l guant als dits me 'l posará en un altre puesto...
 —¡Al nas vol dir?

—¡Miri que jo no soch cap xitxaretlo, d' aquell's de la primera volada...!
 —¡Ja, ja m' ho figuro que vosté no vola! Es un bulto de massa pes.

VII.

¡PASTERADA!

Un minut d'espera: surt una senyora de cara molt vivarata y pregunta:

—¿Qué se li ofereix?

—Vinch... vinch... vinch de part de la senyora Matilde.

—¡Ah! Ja era hora. ¿Ve á pagarme la cotilla?

—No, senyora: vinch á dirli que li es massa estreta, que la apreta molt...

—¿Qué somia? ¿Si no li toca al cos d' un' hora lluny!

—¿No?

—Lo menos li ha sis canas de guata...—

En Joanet fa un crit, s' aixeca y fuig escalas avall.

Al arribar á casa seva, agafa la ploma y envia á la Matilde una carta que diu aixís:

«Dispensi: jo 'm creya que m' havia enamorat de las sevas formas. Veig que no més estava enamorat de la seva cotilla. Lo de no haverla pagada, pot perdonárseli; lo de las sis canas de guata, nó. Hem acabat.»

EPÍLECH.

En lo full del llibre de memorias de 'n Joan, corresponent á aquell dia, hi ha escritas algunas ratllas: pocas, pero sustanciosas

«Ab freqüencia, lo que 'ns creyém qu' es una perfecció, no es més que un pilot de ballenas y guata, hábilment combinat.

»Si las donas no duguessin cotilla, no hi hauria tantas desilusions.

»Moltas vegadas, no es l' amor lo que 'ns trastorna 'l cervell, sino la trassa de la cotillayre.»

A. MARCH.

MÚSICA MEDICINAL.

CARTA DESCLOSA AL AMICH A. R. Y V.

Fa algun temps, estantme á casa fullejant una revista de las moltas que aqui corren sempre plenas de mentidas, ab novetats anticuadas del camp de la medicina, vaig fixarme en un article nutrit de filosofia, casi empeltat de novela y plé de noms y de citas. Instintivament mos ulls van escorcollar la firma, y no va estranyarme gens que saltés fins á ma vista lo teu nom, que sempre vá entre ideas peregrinas. Com tinch la imaginació que desseguit se m' enfila, y quan troba punts d' apoyo poca forsa necessita per semblá una enredadera, ja 'm tens omplintne quartillas, fent l' Ensanxe del teu plan y gastantme papé y tinta per cantar las excelencias del soroll y l' armonia, aplicadas al en gros y en la forma curativa.

Primer deurá reformarse, prenent acertadas midas,

lo plan vigent d' ensenyansa.

Tres cátedras obriria: de solfeig, composició y la part práctica ó clinica.

Tancaria las farmacias y obriria grans botigas, sustituhint las ampollas y 'ls unguents y las potingas

ab timbals, bombos, trompetas, orgas, pianos, campanillas

y 'ls instruments apropósit pera conservar la vida.

¿Qu' un home tè mal de ventre, ulls de poll ó colerina?

Un cop feta la recepta cap á ca 'l instrumentista.

La flauta pèl mal de cor, los ferrets per las anginas,

las castanyolas pèl reuma, lo violi per l' ictericia;

y així 'ns trobarém que 'ls metjes

en lloch de donar morfina,

y arrels de malvi y cascalls

y juleps y lavativas,

prescriurán als seus clients

un vals, unas seguidillas,

uns rigodóns, una polka,

ó bè lo que més convinga.

Suprimits los botiquins,

serán moltas las familias

que tindrán un piano á casa

per combatre desseguida

las bascas, l' ofech, l' histèrich

ó altres causas imprevistas.

Y si per desgracia vé

una epidemia mortifera

de las que matan als sans

y als tarats los escalivan,

no 's veurán fochs pè 'ls carrers,

ni als cafés l' aygua bullida,

ni 's cremarán plats de sofre,

ni 'ls agents de l' Arcaldia

desinfectarán l' arcoba

dels que agonitzant estigan,

ni hi haurá polvos de gas

prop de las parets humidas,

y 'ls tontos no dirán més

que 'l metje dona matzinas,

que si bull una gaseosa

també bull dintre las tripas,

ni 's veurá aquella brigada

que 'ls clavegueróns xeringa,

las botas de l' aygua groga

serán totas suprimidas,

perque com á profilaxis

d' aquestas grans malalties,

que venen del extranger

y son encomanadissas,

hi haurán coros pèls carrers,

alboradas cada dia,

pasa calles á tot' hora

y orgas de corda continua.

Lazaretos y hospitals

es ja cosa massa antigua.

¿Que 's tè la passa? Al Liceo

ó al Principal, ahont convinga.

L' un ab cotxe, l' altre ab crossas,

qui ab un bayart, qui ab camilla,

y vinga llogar butacas,

y vinga llogar cadiras.

¿Qué hi ha 'l cólera? L' *Lohengrin*.

¿Qué hi ha 'l trancasso? L' *Aida*.

Hugonots per la verola,

LAS RIALLAS DELS BARCELONINS.

Faust per la febre amarilla,
y seguint d' aquest estil
y prenent aquestas midas,
acabada la funció
la dolencia s' ha finida.

A més, se farán las fórmulas
propias dels especialistas.

Nocturnos contra l' insomni;
mazurcas contra la tinya;
pèls estérils, habaneras;
pèls impotents, sinfonias,
y als difunts cantarà 'l clero,
perque tot conforme estiga,
gori-goris antiséptichs
y absoltas preservativas.

Ja tens, donchs, tela tallada
casi per tota la vida
si á aquest ram de la ciencia
lo teu pensament t' inclina.
Pensa, rumia, calcula,
llegeix, confronta, medita,
observa, escriu, enrahona,
filosofa, raciocina,
discuteix, inventa, busca,
compara, parla y critica,
y fés després un folletó,
un tomo, una llibreria,
ó bé alguna biblioteca
de las moltas que s' estilan.
Y no 't faltarán prossélits
per escampar ta doctrina,
puig sempre hi han Academies,
apellidadas *científicas*
que 's menján com mel de bres
las més superbas mentidas.

FOLLET.

ACUDITS.

Llegia una senyoreta un tomo de novela, quan de prompte, llensant una mirada de despit, exclamà:

—Aquests autors fan riure: quan arriban á las situacions més escabrosas y per lo mateix més interessants, hi posan una ratlla de punts suspensius y s' ha acabat... ¡Aixó es burlarse del públich!

Estavan discutint lo vicari y 'l campaner de cert poble.

Y veyent lo vicari que 'l campaner no responia á tó, va dirli tot cremat:

—Vaja, sou un valent *toca-campanas*.

E. MOLAS.

—Pauleta ¿ahont es la senyora?

—Es al seu quarto.

—¿Qué fá?

—Está desocupant...

—¿Eh?

—Desocupant un armari.

—¡Ah!

JUST ALEIX.

—¡Hasta m' agafa dolor!
—¿De qué riu, senyor Vinyals?
—¡Home... d' aquestas or... or...
...denansas municipals...!

CUADROS DE Á BORDO.

¡AIGUA!...

...Fragment de un sainete que no 's representarà mentres no 's fassin teatros que siguin un xich més grans.

Decoració: alrededor de las taulas, l' Occeá, y al centre un barco corréu de tamanyo natural.

Personatjes: una nena de disset ó divuyt anys, un poeta, que va á l' Habana d' oficial quint, y al final, los mariners y 'l nostramo fent baldeix endormiscats. Pica las tres lo serviola, y de prompte, un bulto blanch atravessa la cuberta:

un altre va al seu detrás,
Se juntan, seuen, y un d' ells
comensa aixís a parlar.

—¡Gracias, amor! ma ditxa es ja complerta,
te tinch a tú al costat, y la batalla
que rendeixo ab la vida no m' afronta.
¡La gloria es pera mi!

—¿Per tú? ¡oh!... m' enganyas!
—¿Jo enganyarte? ¡Jamay! ans las esferas
deixarán de trassar sas curvas rápidas.
—Donchs ¿la gloria qui es?

—¿La gloria? ¡ah, misera!
La gloria, 'l goig etern de la méva ánima
es... ¡estimarte a tú!

—Com que m' ho deyas
d' un modo tan extrany... ¿Per qué no parlas
aixís, com parlo jo?

—Perque las Musas
no poden envilirse. Las paraulas
que ellas me dictan, han de ser armónicas
com ho es la veu potent d' eixa mar vasta.
—¿Creurás, que no t' entench?

—¡Oh amor! no ho digas;
jo he begut poesia en tas miradas
y no fassis que olvidi eixa font pura.
Fes com Julieta a n' en Romeu parlava,
dígam que sents aqueixa veu divina
que del cor brolla, y que satura l' ánima
enlayrantla hasta 'l cel, hont se rabeja
en onadas d' amor que l' ubriagan.
Dígam que al costat meu, van al unissono
las guspiras genials que tos ulls llansan,
ab la forsa motriu de las ideas
que poemas dicta y que elegias canta.
Dígam ¡ay! tot aixó; y ¡oh, sí! llavoras,
foll d' entussiasme y del amor en alas,
lo sacre foch, com Prometeo un día
arrancaré ab la má y...

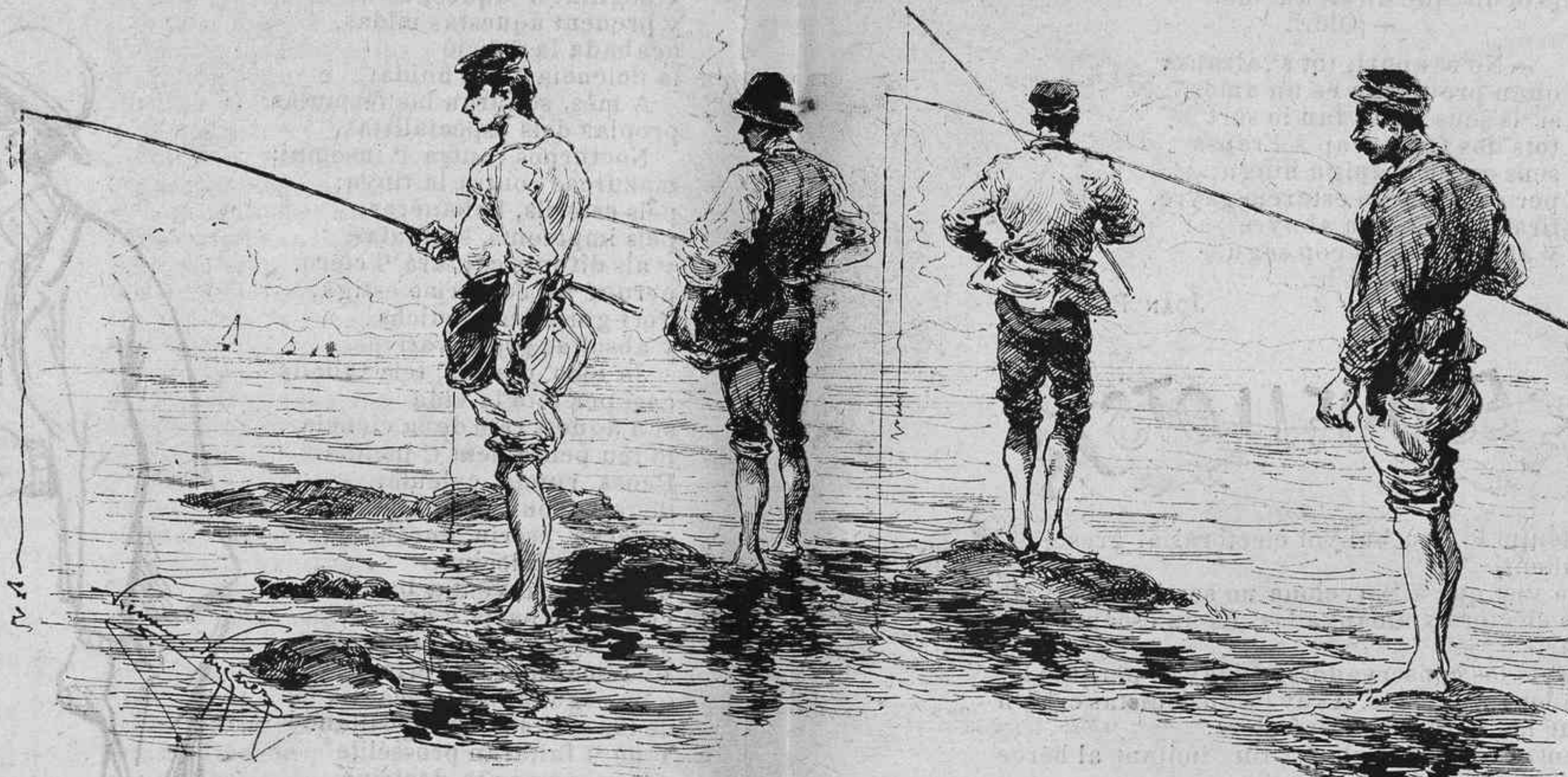
¡Plaf! un raig d' aigua

ESPERANT.

No se sab si esperan peix,
ó que algú 'ls hi tiri l' ull...
ó es que venen a posar
la seva carn en remull.

VORA 'L MAR. (Dibuixos de N. Vazquez.)

L' ÚNICH RECURS.

Seguint lo constant progrés
de las industrias d' Espanya,
tots, dintre de molt poch temps,
serém pescadors de canya.

que llensa ab la manguera 'l contramestre
nega al poeta y lo seu foch apaga!

BEDÓS (VIRIATO).

TEATROS.

PRINCIPAL.

¡Se cumplieron
las profecias!... ó
están ja a punt de
cumplirse.

Pera primers del
mes que vé s' anuncia
la reaparició
de la inolvidable
Duse, la famosa
actris italiana, que
a Novedats va al-
cansar tempestats
d' aplausos, que en-
cara ressonan en
lo cor dels admira-
dors del art verda-
der.

Per endevant li
doném la benvin-
guda.

TIVOLI.

«Molt soroll de
boixets y...»

en pau y no 's remenan. Al istiu, sobre tot, es
una cosa molt perjudicial.
Y passém a un altre assumpto.

Los cartells d' aquest teatro 'ns anunciavan
La duchessa Matilde com obra nova en Espanya.
Hi ha que fer una aclaració.

La duchessa a Espanya ja hi havia estat; úni-
cament hi ha que no la vam coneixe perque ana-
va disfressada, y llavors usava 'l nom de *El Ca-
pitán Merimac*.

Vels'hi aquí perque un' obra vella pot presen-
tarse com nova, solzament cambiantli 'l nom.

Pel demés, *La duchessa Matilde* ab la seva
música *cosí cosí* y la bona execució que ha al-
cansat, no ha anat del tot malament.

Ha sigut presentada ab cert luxu en lo vestuari
y a més de 'n Grossi, que com ja saben es l' home
que allí *talla 'l bacallá*, las senyoras Ferrara y
Coliva y 'ls senyors Principi y Sadini hi han con-
quistat bona cullita d' aplausos.

Dintre de pochos días la companyia Francés-
chini deixa aquest teatro y passa a ocupar-lo una
companyia de sarsuela castellana del género
modern.

Veurem qué 'ns darán de bó.

NOU RETIRO. - GAYARRE.

Como íbamos diciendo... la mina de *Gli aman-
ti di Teruel* continúa donant probas de *inagota-
bilitat*.

Los vehins de Teruel 'ns haurian de fer un bon
regalo en pago de la popularitat que 'ls hem
creat a Barcelona.

PESCA SEGURA.

La baraja francesa porta aquest titol... per-
que sí. Tant podria ser francesa, com espanyo-
la, com xina. Y ni siquiera 's comprén per qué
es *baraja*, y no es capsa de mistos, ó *lata* de sar-
dinas ó qualsevol altra classe de *lata*.

Vol dir que l' obra estrenada últimament en
aquest teatro es *una de tantas*, sense que 's dis-
tingeixi del *vulgo* de las sarsueletas corrents, ni
per l' argument, ni pels xistes, ni per la música,
ni per res...

Una colecció de tipos que ja coneixiam de vis-
ta anys há, un assumpto relliscós y sense forsa
y parin de contar.

Ni 'l senyor Delgado, au-
tor de la lletra, ni 'l senyor
Valverde, de la música, 's
farán inmortals ab *La ba-
raja francesa*.

La execució sí que mereix
elogis. Tant la senyora Men-
tañés com los senyors Mo-
rón, Pinedo é Hidalgo donan
probas del seu reconegut
talent. Per xó es per lo únich
que l' obra val la pena de
véurers.

CATALUNYA.

¿Y *Il matrimonio di Fi-
garo*? 'ns ha dit algú. ¿Per
qué no 'n parlan?

Resposta: No 'n parlém
perque 'ls morts se deixan

—Jo volia menjar peix
y veig que avuy tinch mal dia:
ja no 'm queda més remey
que aná a la pescateria.

S' ha parlat més aquí de los *Amantes* en dos mesos, que en tot Espanya en dos sigles.

CALVO-VICO.

Torna á obrirse provisionalment.

Demá s' hi donará una funció á benefici dels obrers de las *Tres clases de vapor* que están sense feyna.

Després potser ne prengui possessió, per una curta temporada, la companyia d' opereta italiana que actúa al teatro de Catalunya.

CIRCO EQUESTRE.

Mazzeppa : Circo :: Gli Amanti : Nou Retiro.

Aquesta proporció dona una idea del éxit que la famosa pantomima alcanza en lo favoregut local de la plassa de Catalunya.

Una novetat.

Lo protagonista, que estava á càrrech de la *Ida Washington*, es desempenyat avuy per la *Sreta Gontard*, una artista més aixerida que un pèsol y lleugera com un esquiol.

Una frasse històrica recullida al *Circo* durant la representació de la pantomima, diumenje á la tarde.

—¡Ay ay!—deya un *ciudadá honrat*, ab certa mescla de desilusió y entusiasme:—no 'm figurava que fòs aixó; 'm creya qu' era cosa de *pastisseria*.—

¿Sabem per qué? L' home va explicarho.

Al mirar lo cartell, en lloch de llegir *Mazzeppa*, havia llegit *massapá*.

N. N. N.

A, E, I, O, U.

—Que ho passi bè, *Dorotea*:

¿Que no 'm coneix? ¡Sembla estrany!

¿Recorda deu fer mitj any, en un ball de 'ls de *Romea* que un jove la va invitá al restaurant, y al moment sense fer cap compliment l' invitació va acceptá?

—¡Ah!...

—Si, senyora, soch aquell que ab paraulas refinadas li vaig dir moltes vegadas que 'm feya girá 'l cervell; un amor tan verdadé va inspirarme sa careta, que estich perdent la xaveta sempre que penso ab vosté.

—¿Eh?...

—Li juro: no dupti, hermosa, de un cor que de amor s' esglaya per una nena tant caya com es vosté, ¡salerosa! Ja ho sab, si 's vol casá ab mi tindrà marit desseguida; sols tè de dar-me, aixerida, de sa boqueta un dols sí.

—Y...

—No s' espanti, quartos ray, crech que no 'ls acabarem; diners, mentres ne tinguem, no 'ns ne faltarán pas may; ara vosté sense pò als seus pares los dirá

si 'ns volen deixar casá?
¿vol dir que dirán que nó?

—¡Oh!...

—No s' apuri, tot s' alcanza quan prou gran es un amor; si 'ls seus pares fan lo sòrt tots dos fugim cap á Fransa sens que ho sápigam ningú; per casar'ns no estarem gayre, tirarem una olla al ayre y al caure ja es cop-segú.

—¡Uh ...

JOAN PLANA.

■ Ja tenim lo nou bunyol electoral al gresol del oli bullent.

Está vist que á Barcelona no sortirem may de llistas electorals amanyadas. Es un escándol hereditari.

Avants los conservadors cridavan perque las feyan los fusionistas. Avuy los fusionistas cridan perque las fan los conservadors.

Y entre tant Barcelona diu, imitant al héroe del quiento castellá:

—*Y mi capa no parece.*

Aquesta vegada s' ha procedit pèl sistema groixut.

Primer pas: unas llistas deficientes.

Segon pas: cambi d' ajuntament, de tinents d' arcalde, y d' arcaldes de barri.

Tercer pas: constitució de la junta municipal del cens ab los regidors de real ordre á fi de que 'ls conservadors hi tinguessen majoria.

Ja está preparat lo fogó, la paella y l' oli.

Ja no falta sino 'l bunyol.

Y 'l bunyol ha sigut la manera com s' han fet las inclusions. N' han anat venint centenars y milers sense altre requisit que una declaració de Fulano de tal, que tant pot esser un sér real com un sér fingit, manifestant que fa més de dos anys qu' es vehi de Barcelona. Dessota la firma del arcalde de barri posat pèls conservadors, y desota de tot la del tinent d' arcalde posat pèls conservadors també, com volguent dir:

—Ja 'l podèu admetre sense cap reparo, que aquest es dels nostres.

La minoria de la Junta del Cens, al veure aquesta treta, tracta d' evitarla dihent:

—Es precis que comprobem la veritat de aqueixas declaracions. Cotejemlas ab lo padró.

Es á dir:—Mestre, aquest joch de mans no passa. Hem vist que tenias la taula foradada. Aixeca 'l tapete y 's veurá 'l forat. —

Si, prou.

La majoria es conservadora, y la majoria vota que no s' aixequi 'l tapete.

Davant de tanta barra 'ls elements liberals y republicans de la Junta del Cens, s' aixecan y s' retiran.

Y ja tornem á tenir plantejada la famosa qüestió de la moralitat electoral

Per lo vist lo Sr. Coll y Pujol que á l' any 85

D' ACTUALITAT.

Un *quefa* de certa industria que en aquest precís moment està dant en totes bandes un resultat excelent.

va ferse célebre per haver perdut unas eleccions, ja no desitja més celebritats de aquestas, y està resolt á fer tot lo necessari per guanyarlas.

Recomaném al Sr. Planas y Casals que li donga un banquet en lo Saló del Castell dels Tres Dragóns, en justa correspondencia al que á n' ell varen donarli fa tres ó quatre senmanas.

Y allà podrà repetir alló de: «La opinió pública està satisfeta.»

Perque la veritat: no sols està satisfeta, sino empatxada y á punt de vomitar.

A la Casa Gran s' han suprimit los refrescos que 's consumian en las dependencias municipals.

Pero han quedat subsistents los que consuman los regidors.

Aixís es cóm s' ha de fer. La caritat ben entesa comensa pèls regidors.

Deu fer cosa de un mes que un comerciant de Barcelona va enviar una carta á Londres

Donchs l' altre dia varen retornarli ab las següents notas consignadas en lo sobre.

En la part dreta s' hi llegia: «Retornada per las rahóns exposadas al detrás » Y en la part superior del dorso: «Se va suicidar.» Y més avall: «S' ignora 'l seu actual domicili.»

No sembla sino que á Inglaterra existeix un cos especial de policia, encarregada de seguir la

pista als morts, pera veure si ocupan lo seu degut lloch en lo cel ó en l' infern.

Hem passat un gran perill, sense saberho. En la estació del Mitj-dia de Madrit s' embarcavan armas, uniformes, fornitures... Va corre la bruija desseguida y va descubrirse que tot aquell material de guerra anava destinat á Barcelona.

¡Quina alarma la de las autoritats!

Va practicarse una informació escrupulosa, y ¿saben qué va resultar?

Que tot aquell material de guerra procedia del teatro del Princep Alfonso y anava destinat al del Eldorado de aquí.

No hi ha res més bufo que 'ls conservadors quan se veuen obligats á intervenir en cosas de comedia.

La Tabacalera abusa dels fumadors.

Quan vivia 'l Marqués de Campo y s' encarregava de provehirla de fullas secas, deya tothom:

— Impossible trobar al món una cosa pitjor.

¿Impossible, eh?

Donchs fumin ara y aquells cigarros pèls quals proporcionava 'l marqués la primera materia, 'ls vindrán á la memoria com recorts de brescas.

Avants los estanquers podian fer la tria, y pagant lo género una mica més, se fumava regularment.

Avuy la tria es impossible.

Tots los cigarros son dolents: tots son pitjors.
A més la Tabacalera ha tingut la gracia de
augmentar los preus.

Los puros ó 'ls impuros que avants costavan
mitj ral, avuy se venen á 15 céntims.

Vagi fentho aixis y prestará un gran servey al
pais, desvesantlo del vici de fumar.

Llegeixo en un telégrama:

«El cólera se extiende por todo Europa»

—¡Quin honor pèl nostre poble!—deya un vehi
de la Pobla de Rugat.—Aquest cólera que avuy
se passeja per Europa, es fill de casa.

Son molt útils y laudables los desitjos que 'l
Sr. González Solessio ha exposat als fabricants
del Alt Llobregat, incitantlos á crear algunas
institucions destinadas á protejir á las classes
obreras, tals com patronats d' orfes, monte-pios
y societats cooperativas de consúms.

Pero 'm sembla que 'l Sr. González Solessio,
que tan va distingirse en lo Passeig de Colón pèl
sèu carinyo rabiós als obrers cataláns, hauria de
donar l' exemple, instituhint ans que tot un hospi-
tal per la cura dels contusos que puga haver-
hi, sempre que 's repeteixin aquellias escenas.

Aixis podria imitar á aquell célebre Juan de
Robres:

«Lo Sr. González Solessio va fer aquest hospi-
tal; pero avants va fer los nyanyos.»

Quan deya la senmana passada que la célebre
escriptora Sra. Pardo Bazán sollicitava una plas-
sa en l' Academia espanyola, ignorava encare
que pogués tenir algún competidor.

Lo competidor que li disputará l' assiento l' hi
ha sortit, y es fácil que la derroti.

¿Saben qui es?

¿VERITAT?

Si en las barracas de banys
no hi hagués teulada,
¡quánts joves s' hi enflarian
alguna vegada!

Lo Sr. Fabié. Lo corresponsal A del *Brusi*. ¡Pe-
bra D.ª Emilia! Per més esforços que fassa, ella
si que no escriurá may aquellias cartas tan ram-
plonas... vull dir, tan académicas.

L' escena á Málaga, qu' es la ciutat més salada
del món, en la qual passen sempre cosas bonas.

Acabava de morir un senyor solter, deixant
una fortuna de uns 50 mil duros als seus nebots.

Aquests se reuniren en la mateixa cambra
hont jeya lo difunt, y llensavan unas llágrimas,
unas llágrimas...

En fi, las llágrimas que llensa sempre l' home
quan riu massa de gust.

Tal vegada la mateixa gatzara va despertar
al difunt, que va comensar á obrir primer un ull,
després l' altre, acabant per incorporar-se. Y 'ls
nebots, plens d' esglay aquesta es l' hora qu' en-
care fugen.

L' oncle no era mort: havia suferit solzament
un atach de catalepsia.

Ja t' rabó 'l refrán:—No 's pot dir blat, fins
que siga al sach y ben lligat.

No 'us diguèu heréu, fins que al difunt ente-
rraréu.

Tornan á colocar la valla en la fatxada de la
catedral, que durant alguns días havia quedat
descuberta.

Y son molts los que diuen:

—Ara que l' han feta, volen desferla.

Fins alguns periódichs han dit seriament que
tractavan de tirar-la á terra, per quan don Ma-
nuel tenia promés que si la seva obra no agra-
dava, no tenia cap inconvenient en destruirla.

Y la veritat siga dita. Fins ara, fora del gene-
ral Martínez Campos, no sabem que haja agra-
dat á ningú més.

Pero no es fácil que 'l desitj general se realisi,
com no es fácil tampoch que don Manuel vaja
fer la promesa que se li suposa.

Ningú esqueixa 'l sèu retrato.

Y en aquella fatxada mesquina, raquitica, feta
ab gran economia, hi está retratat perfectament
l' opulent capitalista que l' ha costejada.

Cassat al vol entre dos personas que contem-
plavan la nova fatxada:

—No sé .. Per més esforços que faig, no pot
agradarme... Trobo que hi falta alguna cosa.
No inspira sentiment.

—No digas aixó. Ves si n' inspira, que jo no
pueb mirarla sense que 'm vingan las llágrimas
als ulls.

Heus aquí cóm compta é ab quins termes, cer-
tes malestruganses cathalanistes en la ciutat de
Valls ocurregudes, *Lo Somatent* de Reus:

«Nos escriuhen de Valls que 'l *Centre Catalá*
d' aquella població ha sigut victima d' un inca-
lificable atentat.

»Sembla que un grupo de socis que volia im-
primir á aquella societat una direcció favorable
al element fusionista de Valls, veyent que ni la
Junta directiva ni la majoria dels associats se
prestavan á secundar sos propósits, invadiren
lo local, esqueixaren l' acta de l' última junta
general celebrada, la gorra del porter que os-
tentava las armas de Catalunya y destruhiren
los escuts de las quatre provincias que adorna-
van la sala de actes.»

¡Vaya una febra per esqueixar escuts!

Centralistes disfressats
que tots certs é mal mandats
cometéu tals atentats,
ohiu lo crit del jovent:
—¡Via fora... somatent!

Als Estats Units acaba de ser encausat un home que havia tingut la patxorra de casarse ab dotze donas.

¡Y encare serán capassos de castigarlo!

Y tot, ¿per qué?

Per sa desenfrenada afició á freqüentar los sants sacraments.

Y no obstant, ¡quin cástich major que 'l-de carregar ab una dotzena de mullers... y tal vegada també ab una dotzena de sogras!...

Apenas s' ha esbombat que la Junta técnica havia emés un dictamen no del tot favorable al submari Peral, los de Madrid han celebrat una manifestació contra la Junta técnica.

Allá volen que 'l submari siga una gloria nacional, pesi á la Junta técnica, pesi á tot lo mon. Aixís ho han acordat y aixís tè de ser.

* *

Una particularitat:

Capitanejava la manifestació, 'l Dr. Cerezo. Peral... Cerezo... Está vist: los arbres fruyters se protegeixen.

S' extranyava un de que avuy los morts ja no sortissen, com en altres temps, segons contan certs llibres que parlan de aparicions, y li digué un amich:

—¿Sabs per qué no surten ja 'ls morts avuy dia? Perque la medicina ha fet massa progressos.

CANTARS BILINGÜES.

*A la puerta de tu casa
me pongo á considerar
lo molt que t' estimo, nena,
quan me fas pujá á sopar.*

J. CASANOVAS V.

*A orillitas de la mar
una noche me senté,
y vaig pescá un refredat
que de sobre no me 'l trech.*

EGO SUM.

*Madre, madre, que me matan
y no me puedo valer:
es lo mèu sastre que 'm pega
perque li haig de pagá un jech.*

ROURA Y RAMÓN.

*Como el agua busca al río
y el río busca á la mar,*

DE TOTHOM... MENOS DE CASA.

Barcelona ¡pren paciència!
Segueix oberta la agencia.

aixís busquéu tú y ta mare
algún benaventurat.

*A las tres me enamoré,
á las cuatro la seguí,
á las cinco nos vam casar
y á las seis me la fregi.*

AGULETA.

En una fonda:

— Escolta, noy — diu un parroquià al mosso —
 ¿quants dias tè aquest peix?
 — No li sabria dir — respón lo mosso. — No fa
 més que dos senmanas que serveixo á la casa.

Un litigant se presenta á casa de un advocat
 de malas causas pera consultarli sobre un deute
 á conseqüencia del qual l' han citat davant dels
 tribunals.

L' advocat pregunta:

— ¿Hi ha documents que probin lo crèdit?
 — No, senyor.
 — ¿Y testimonis?
 — Tampoch.
 — Bueno, llavors no 's posi cap pedra al fetje:
 vosté no déu res.
 Lo client se despedeix tot tranquil, pero l' ad-
 vocat lo conté exclamant:
 — Ep, mestre, ¿y la consulta?
 — Ah si, tè rahó... Pero escolti, ¿tè algun do-
 cument?
 — ¿Y ara?
 — ¿Y testimonis?
 — Pero...
 — No hi ha pero que valga... Si no tè docu-
 ments ni testimonis, no li dech res. Per lo tant,
 que s' hi conservi.

Després de moltes horas de viatge per camins
 sense hostals ni posadas, dos companys, entau-
 lan lo següent diàlech:

— ¿Cóm ho farém per menjar?
 — Noy, no ho sé. Jo no porto més que una am-
 polla de vi. ¿Y tú?
 — ¿Jo? Una llenga seca.
 — Aixís ray, ja aném bè; barrejarém. Tè, aquí
 tens lo vi: comensém á fer boca.
 L' un y l' altre beuhen un bon trago, y després
 de haverse aixugat los bigotis, diu lo del vi:
 — Alsa, ara vinga la tèu.
 — ¿Lo mèu?
 — Sí, home. ¿No has dit que tenias una llenga
 seca?
 — Ah, si... avants de beure la tenia molt seca;
 pero ab lo vi ja l' hi remullada.

Ell y ella.

Ell l' ha estimada ab passió, ab deliri. Ella, en
 cambi, s' ha mostrat sempre desdenyosa, indife-
 rent, ohint las sévas protestas de amor com si
 sentís ploure.

Ell ho arriba á comprendre, y per fi pren un
 determini: lo determini de posar terra y mar de
 per mitj: emigrar... no tornar may més.

Pero avants desitja despedirse'n.

— Adèu, li diu: ja que no he pogut lograr la fe-
 licitat que somiava, me 'n vaig per no tornar
 may més.

— ¿Y ahont va? — pregunta ella, com si al últim
 s' interessés per aquell infelís.

— A Bolivia — respón l' amant desdenyat.
 — Escolti, ¿m' escriurà sovint?
 L' amant, veient obrirseli 'l cel:
 — Si desitja que li escriga, es que encare puch
 tenir alguna esperansa, ¿veritat?
 — Ah, no — fa ella — si li demano que m' escri-
 gui es pèls sellos de correu... N' he reunit una co-
 llecció molt gran. Pero de Bolivia no 'n tinch cap.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª — *En-de vi-na-lla.*
2. ID. 2.ª — *O-re-llas.*
3. ANAGRAMA. — *Colla-Callo Lloca.*
4. ENDEVINALLA. — *Lo vent.*
5. TRENCA-CLOSCAS. — *Santa Coloma de Gra-
manet.*
6. TERS DE SÍLABAS. — *BAL DI RI
DI SAP TE
RI TE TA*
7. CONVERSA. — *Carmeta.*
8. GEROGLÍFICH. — *Qui convéns, vens.*

FILOSOFÍA CASULANA.

— ¡Pobre aucell! Aixís que 'm veu,
 ja s' aixeribeix y vola...
 ¡Está vist que en aquest món
 tot se fa per la escayola!

LOPEZ-EDITOR. *Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, n.º 20, Barcelona.*

QUINZE DÍAS Á LA LLUNA

GATADA SEMI-SERIA, EN VERS
PER C. GUMÁ

ilustrada per M. MOLINÉ

Preu: 2 ralets en totes parts.

UN BARRET DE RIALLAS

PER SERAFÍ PITARRA

Ilustrat per M. Moliné

Preu: 2 ralets per tot arreu.

EMILIA PARDO BAZAN

UNA CRISTIANA

(NOVELA)

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

LA PRUEBA

SEGUNDA PARTE DE UNA CRISTIANA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

CARLOS FRONTAURA

BARCELONA en 1888

PARIS en 1889

(NARRACIONES HUMORÍSTICAS)

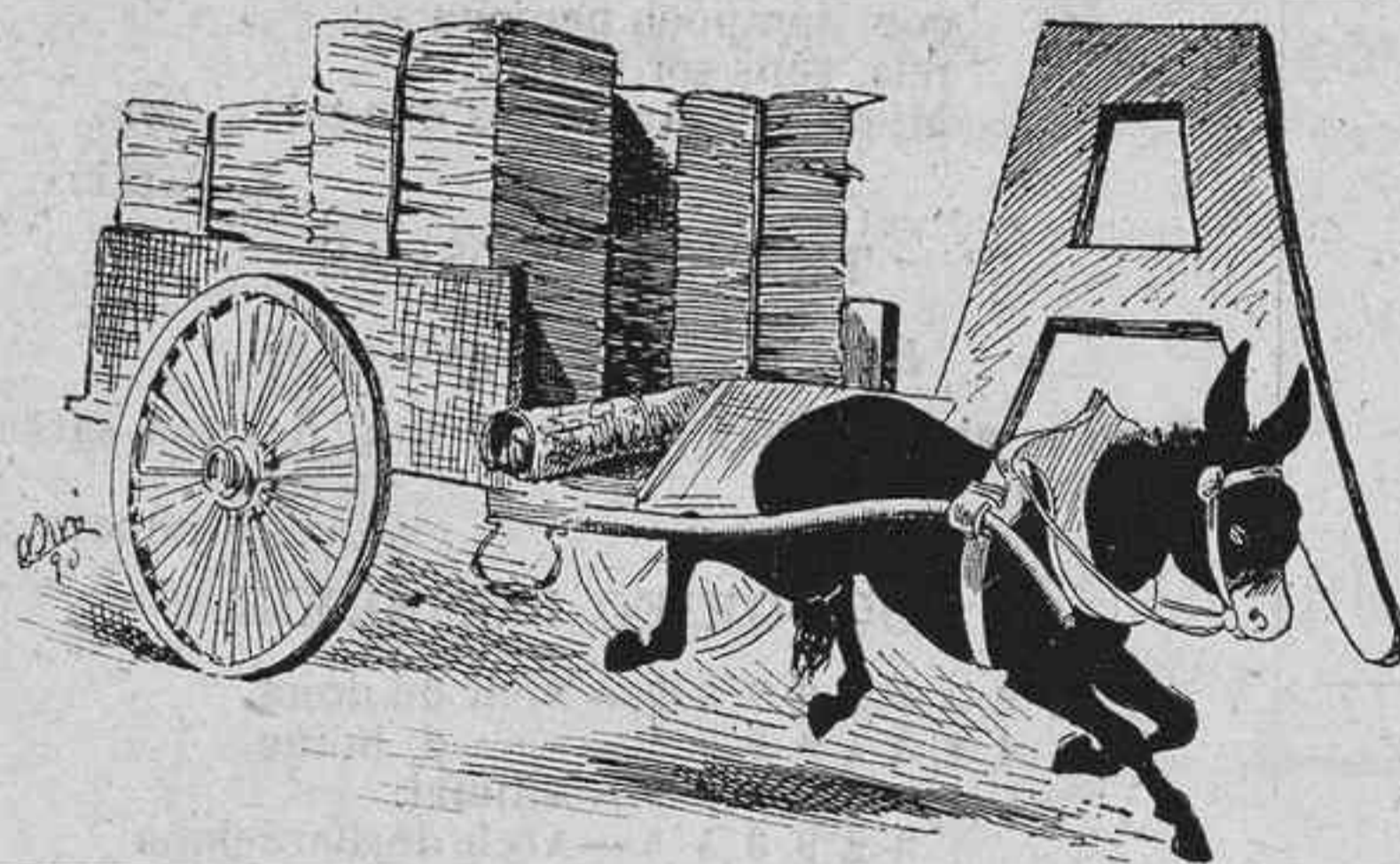
Tomo 44 de la Biblioteca Selecta. — Precio 2 reales.

LO XANGUET

PERA

1865 — 1866 — 1867 — 1868 — 1869 — 1870 — 1871 —
1872 y 1873

UN RAL CADA XANGUET.

COLECCION DE POESÍAS

DE

JOAQUIN M.ª BARTRINA

ILUSTRADAS

por

JOSÉ LUIS PELLICER

Un tomo en 8.º con más de 200 páginas.

Precio 3 pesetas.

LEY DE SUFRAGIO UNIVERSAL

Precio: Ptas. 1'50.

Poesías festivas y satíricas de VICENS GARCÍA
RECTOR DE VALLFOGONA

Ab dibuixos de J. PELLICER MONSENY. — Preu 2 pessetas.

Tomo 9.º de la BIBLIOTECA INOCENTE

REPICAR ANTES DE TIEMPO

Precio: Ptas. 0'50.

MANUAL DE LA COCINA ESPAÑOLA Y AMERICANA.	Pesetas 1
MANUAL DE LA COCINERA.	» 2
LA COCINERA DEL CAMPO Y DE LA CIUDAD.	» 2'50
EL LIBRO DE LAS FAMILIAS. Novísimo manual práctico de cocina.	» 3
EL COCINERO EUROPEO.	» 5

ALFONSO DAUDET

TARTARIN EN LOS ALPES

Version española de D. EUSEBIO BLASCO. — Edicion magníficamente ilustrada. Ptas. 5.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADAS.

I.

DECLARACIÓ.

Desde 'l cinch-sis, senyoreta,
(cinch-sis, per hu molt fatal),
que la vaig veure á la Rambla
quan s' estava passejant,
que no dos pas lo que 'm passa
y ni menos se 'l que 'm faig,
puig estich casi frenétich,
semi-boig y mitj malalt.

Desde 'l moment que vaig veure
los seus ulls de color blau,
vaig comprendre qu' en Cupido
(lo grandíssim carcamal),
no tenint res més que fer,
se 'm volia passejar.

Desde llavors, senyoreta,
lo mèu quatre 'm fa trip-trap,
y com una locomóvil
no deixa may de parar.

Desde llavors senyoreta,
estich molt trist y molt flach;
y si vosté bè ho repara,
¡ingratal veurá que faig
de hu dos-tres-sis la cara.
Aixís es, que la vritat,

EN VAGA.

—Ningú 's fa tallar la barba...
ningú vol una sangria...
¡ja no tenen sanch ni péls
los homes d' avuy en díal!

si vosté no 'm dona 'l «sí»
y de hu no t'è total,
tan bon punt tingui una pela
me 'n bech un porró, del clar.

LLUÍS SALVADOR.

II.

Per haver segona-prima
una falta bastant grossa,
la minyona de 'n Pau Brossa
va denunciar á la Quima.
Dos que aquesta 'l bè no estima,
al véurers molt compromesa,
va tirarli. estant encesa,
un tres-hu invers fentli mal
y pegantli ab la total,
la va deixar mitj malmesa.

J. ALAMALIV.

ANAGRAMA.

Tot, Manel, que al Bernat
lo total li ha volcat.

E. S Y A.

ENDAVINALLA.

Camas tinch sens sè' animal,
com tampoch persona só:
tela, sens ser teixidó.
M' obro y tanco: ves que tal.

A. PALLEJÁ.

TRENCA CLOSCAS.

El vi del barril á pela es bó.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una sarsuela
castellana.

XANIGOTS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7 5.— » d' home.
1 9 6 3 2 4 9.—Animal.
3 2 9 3 4 5.—Arch de Barcelona.
1 2 3 4 9.—Nom de dona.
8 5 8 9.— » » »
1 9 8.—En los barcos
8 9.—Nota musical.
5.—Vocal.

A. C. Y BARRETINA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal.—2.ª: ani-
mal de ploma.—3.ª: marisch.—4.ª: mes de l' any.—5.ª:
poble catalá.—6.ª: arbusto.—7.ª: vocal.

UN SUBMARINO.

GEROGLÍFICH.

× +
LO LO LO
:
tu
DII

MANZANILLERO.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.